

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4222/2023
04.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић, Мирјане Андријашевић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца: АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је пуномоћник Драган Благојевић, адвокат у ..., против тужених Компанија „International CG“ д.п. у реструктурирању Нови Београд, Компанија „Generalexport“ д.п. у реструктурирању Нови Београд, Агенције за приватизацију Републике Србије, Београд, чији је правни следбеник Агенција за вођење спорова у поступку приватизације Београд и Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 355/22 од 25.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 04.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 355/22 од 25.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 355/22 од 25.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 851/14 од 15.07.2015. године, ставом I изреке одбијен је као неоснован приговор стварне ненадлежности основног суда. Ставом II изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезани првотужени, друготужени и трећетужени да тужиоцима исплате новчане износе са затезном каматом по есконтој стопи Европске централне банке од 30.05.2009. године до исплате. У ставу III изреке одбијени су тужбени захтеви тужилаца којим су тражили да се четвртотужени обавезе да солидарно са осталим туженима исплати тужиоцима појединачне новчане износе са затезном каматом као у овом ставу изреке. У ставу IV изреке обавезани су првотужени, друготужени и трећетужени да тужиоцима првог, другог, трећег, четвртог, петог, шестог и седмог реда, накнаде трошкове поступка у износу од 1.205.250,00 динара, са законском затезном каматом од 15.07.2015. године, као дана пресуђења, па до коначе исплате, а тужиоци првог, другог, трећег, четвртог и петог реда обавезани су да туженој четвртог реда накнаде трошкове поступка у висини

од 82.500,00 динара. У ставу V изреке одбијен је тужбени захтев тужиле првог реда, тужиле другог реда, тужиоца трећег реда, тужиоца четвртог реда и тужиоца петог реда за ослобађање од обавезе плаћања судске таксе.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 355/22 од 25.03.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужене Агенције за приватизацију Републике Србије и потврђена је првостепена пресуда у делу става II изреке којим је усвојен тужбени захтев тужилаца и обавезани тужени Компанија „International CG“ д.п. у реструктурирању, Компанија „Generalexport“ д.п. у реструктурирању и Агенција за приватизацију Републике Србије, да тужиоцима солидарно исплате досуђене новчане износе, са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године, као дана доспелости потраживања па до 25.12.2012. године. Преиначена је првостепена пресуда у делу става II изреке у коме је досуђена камата на износ главног дуга, па су обавезани тужени да тужиоцима на досуђене износе главног дуга солидарно исплате затезну камату у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, почев од 25.12.2012. године, до исплате, а одбијен је тужбени захтев тужилаца за већи износ камате од досуђене, као неоснован. Одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена је првостепена пресуда у ставу III изреке. Одбијена је као неоснована жалба тужилаца и тужене Агенције за приватизацију Републике Србије, чији је правни следбеник Агенција за вођење спорова у поступку приватизације, и потврђена је првостепена пресуда у делу става IV изреке којом је обавезана тужена Компанија „International CG“ д.п. у реструктурирању, Компанија „Generalexport“ д.п. у реструктурирању и тужена Агенција за приватизацију Републике Србије да солидарно тужиоцима накнаде трошкове поступка у износу од 1.205.250,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до исплате. Преиначена је првостепена пресуда у делу става IV изреке тако што је одбијен као неоснован захтев тужилаца да се обавезу тужени да преко досуђених законских затезних камата на досуђени износ накнаде трошкова поступка, исплате тужиоцима законску затезну камату за период од дана пресуђења, па до извршности пресуде, као неоснован. Одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде, у делу у ком је потврђена првостепена пресуда у ставу I, II и IV изреке, тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23-др. закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Другостепеном пресудом је правноснажно одлучено о захтеву тужилаца за утврђење потраживања на име новчане накнаде у висини од 200 евра по години стажа,

која је утврђена Програмом реструктурирања првотуженог и друготуженог. Нижестепени судови су закључили да тужиоци имају право на новчану накнаду у висини од 200 евра по години стажа, која је утврђена Програмом реструктурирања првотуженог и друготуженог, имајући у виду да је овим програмом предвиђено да запослени/бивши запослени имају право на исплату предметне новчане накнаде уколико су држављани Републике Србије. Обавезе тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације, за намирење претходно предметних потраживања тужилаца засновано је на пропустима правног претходника Агенције за приватизацију у поступку спровођења надзора у поступку приватизације првотуженог и друготуженог, односно Програма реструктурирања.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин одлучивања и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања нити потреба за уједначавањем судске праксе. Основ одговорности Агенције за приватизацију се у одлуци која је предмет побијања, састоји у обавези да накнади штету насталу услед пропуштања да располаже средствима које су према Програму реструктурирања била намењена за исплату тужиоцима, иако су та средства фактички била на одговарајућем наменском рачуну и постојало је одобрење за њихову даљу дистрибуцију према запосленима. Висина одштетног захтева је одмерена у складу са накнадом која тужиоцима припада са аспекта реализације Програма реструктурирања, чији је саставни део Социјални програм. Код таквог стања ствари, нема потребе за разматрањем правних питања, уједначавања судске праксе нити новог тумачења права ни у вези са одредбом члана 23а. Закона о приватизацији („Сл. гласник РС“, бр.38/01...и 123/07). Према тој одредби прописана је садржина и природа Социјалног програма који се закључује између субјекта приватизације и запослених, док се одговорност тужене Агенције за приватизацију не заснива на испуњењу тако уговорених обавеза, већ на засебном основу. Такође, ревизијски наводи трећетужене не представљају релевантан основ за изјављивање посебне ревизије из разлога што ревидент износи своје тумачење материјалноправних прописа којима је био уређен положај Агенције за приватизацију и њена одговорност за (не)спровођење Социјалног програма утврђеног Програмом реструктурирања првотуженог и друготуженог. Позивање ревидента на другачију судску праксу нижестепених судова поводом истоврсних захтева усмерених према трећетуженој, није од утицаја на дозвољеност ревизије као посебне, имајући у виду да су Врховни касациони суд и Врховни суд у већем броју одлука изнели свој став о одговорности трећетужене у поступку реструктурирања који је спроведен над Компанијама „International CG“ и „Generalexport“, на ком становишту је и побијана другостепена одлука.

Зато је на основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23-др. закон) и нашао да ревизија трећетужене није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног

дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у конкретној правној ствари поднета је 26.10.2010. године. Највиша вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 7.000,00 евра (тужбени захтеви трећетужиоца и четвртотужиоца).

Имајући у виду да наведени новчани износ не прелази законом прописани цензус за дозвољеност ревизије у смислу цитиране одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, Врховни суд закључује да изјављена ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа–судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић